

med Hensyn til Ost og Grøntfager, som den ærede 2den Landstingsmand for 1ste Kreds (Magen) nævnte. Han anførte navnlig disse Ting som noget, der just maatte være Lüksusvarer. Jeg finder nu ikke, at der kan være nogen anden Grund til at paalægge disse Sager Told under Navn af Lüksustold end den, at Staten derved kan forøge sin Kassebeholdning, thi hvorfor skulde man forhindre Folk, som ganske vist ikke ere velstaaende, men som nogenlunde have Naad til at købe ret gode Fødemidler, i at saa en saadan Artikel som Ost. Men det er netop det, der sker; ved at beskaffe Ost og ligeledes ved at beskaffe Grøntfager begrænser man denne Vare til den Del af Samfundet, der paa Grund af sin Velstand kan komme i Besiddelse af den, den øvrige Del forbyder man saa godt som at komme i Besiddelse af den. — Men det værste er, at en saadan Told ogsaa virker i Retning af Fordyrelse paa den indenlandste Produktion, den indenlandste Ost, de indenlandste Grøntfager, fort sagt, de indenlandste Fødemidler blive gennem den saakaldte Lüksustold fordyrede, og Lüksustolden vil altjaa paa denne Maade virke som en Beskatning af Nødvendighedsartikler.

Det, der imidlertid var et af Hovedmomenterne i det Foredrag, der holdtes af den ærede Landstingsmand for 1ste Kreds, var Spørgsmaalet om Beskyttelse i Forbindelse med Lüksus. Han nævnte saaledes, at de finere Kjoler og Klædningsstykker, der indforstrives fra Udlandet, kunne være egne fattige Sypiger lige saa godt have Fortjenesten af at forfærdige. De Udtalelser, som det ærede Medlem fremkom med i denne Retning, syntes at tyde paa en meget høj Grad af Interesse for de danske Arbejdere, en meget høj Grad af Interesse for, at de fattige Sypiger og andre Arbejdere skulde kunne faa god og lønnende Beskæftigelse her i Landet, men jeg maa dog hertil bemærke, at jeg fra den Side, som det ærede Medlem tilhører, ved mange forskellige Lejligheder har set noget stik modsat. Jeg har saaledes ofte, naar Arbejderne i forskellige Sag søgte at forbedre deres Vilkaar, søgte at bringe deres Arbejds løn op til en saadan Størrelse, hvor nogenlunde kunde være til, hvad de behøve til at leve af, set, at man ikke holdt saa stærkt paa de danske Arbejders Interesse; saa har man ikke talt saa meget om de fattige Sypiger og de fattige danske Arbejdere, og at man skulde lade dem have Fortjenesten, nej, saa har man været meget rask til at gaa til Udlandet for at søge fremmed Arbejds kraft og har derved skadet de danske Arbejdere, naar disse ikke have villet arbejde tilstrækkelig billigt.

Dette staar noget i Modstrid med det ærede Medlems Udtalelser, og jeg har derfor ikke villet undlade at anføre det her. Hvis det var Meningen, at man ved en saadan Lüksustold paa Klædningsstykker som den, det ærede Medlem omtalte, kunde sikre sig ikke alene, at danske Arbejdere saa bleve alene om at forfærdige dem, men ogsaa, at de fik en rimelig ordentlig Betaling derfor, saa vilde der være større Grund til at gaa med til en saadan Told, end der er for Djeblikket; men jeg har ikke set, at der fra den Side er blevet gjort noget i Retning af, at Arbejderne virkelig skulle lønnes ordentlig, saaledes at de kunne leve ordentlig af deres Arbejde. Man har til sine Tider været stærkt villig til at indforstrive Arbejdere fra Udlandet, ja, man bryder sig i saa Henseende ikke en Gang om, hvor vidt det er vor egen Race, man henvender sig til. Jeg skal saaledes minde om, at da Arbejderne for ikke ret længe siden kæmpede for en Forhøjelse af deres Løn, en Forbedring af deres Stilling, og stillede Fordringer, som vist ingen kunde sige, vare for store, truede man dem med at indforstrive forskellige asiatiske Folkelag, Malajer, Kaskarer, Indier og vist nok ogsaa Kinesere og sætte dem i de danske Arbejders Sted. Dette foregik med Skibe, hvor man hejser det danske Flag i Toppen og mange Gange er det vistnok Tilfældet, at man, naar man ser Skibe med dansk Flag, føler sig til en vis Grad stolt deraf; men jeg synes, at det er noget mærkeligt, at man netop søger at bemandle disse Skibe ikke alene med Udlændinge, men med helt andre Menneskeracer blot for at kunne trykke Arbejds lønnen ned saa meget som muligt. Det kan godt være, at det ærede Medlems Patriotisme ikke bliver stødt derved, men jeg tror dog ikke, at det er det, man egentlig burde betragte som Patriotisme eller som Kærlighed til vort Fædreland.

Med Hensyn til de stærke Raab om Beskyttelse for den danske Industri skal jeg sige i store Træl, at min Opfattelse er den, at de ere som en Slags Krampetrækninger, hvori det nuværende Samfund befinder sig. Det nuværende Samfund har arbejdet sig hen til et Punkt, hvor det, saa at sige, har løbet sig fast. Det søger og spejder efter Midler til at komme ud af den Misère, det er i for Djeblikket. Saa har man grebet til Beskyttelsen og tror, at den vil kunne hjælpe. Jeg er ikke af den Mening. Jeg ser ingen som helst Hjælp i Beskyttelses systemet. Jeg tror ikke, at det er det, der skal arbejdes paa, hvis Samfundet skal kunne komme ud af de Forhold, det for Djeblikket lever under. Det, som er Grunden til, at vi staa saaledes, som